

ΚΕΛΛΥ ΑΛΧΑΝΑΤΗ-ΠΑΠΟΥΛΗ

ΜΗ ΜΕ ΑΦΗΝΕΙΣ

ΣΤΟ
Seen

MINΩΑΣ
ΕΚΔΟΣΕΙΣ

ΕΠΙΤΕΛΟΥΣ SMARTPHONE!

Η Μπίλι άφησε ελεύθερη την πλούσια κόμη της και χαμογέλασε στον καθρέφτη ευχαριστημένη. Της πήγαιναν τα μακριά μαλλιά. Δε θα έκανε το λάθος να τα ξανακόψει.

Είχαν περάσει κιόλας τα Χριστούγεννα και για άλλη μια φορά δεν είχαν γίνει και λίγα στη ζωή της. Εντάξει, το καλοκαίρι ήταν καταπληκτικό, σχεδόν το ίδιο συναρπαστικό με το προηγούμενο, μόνο που αυτή τη φορά το πρόγραμμα περιλάμβανε και Wi-Fi. Λογικό. Οι γονείς της δεν μπορούσαν να την ξεγελάσουν για δεύτερη χρονιά. Σχεδόν της ομολόγησαν πως ο προορισμός του περσινού καλοκαιριού, όπου δεν ήταν δυνατή η πρόσβαση στο διαδίκτυο, δεν επιλέχθηκε τυχαία, αλλά συνειδητά. Οι γονείς της γνώριζαν πολύ καλά πως στο συγκεκριμένο νησί δεν υπήρχε κανενός είδους σήμα κι αυτός ήταν και ο βασικός λόγος που αποφάσισαν να περάσουν εκεί τις διακοπές τους. Εντάξει, όχι

πως δεν το ήξερε. Σιγά μην πήγαν τυχαία. Μπορεί να ήταν μικρή, αλλά σίγουρα δεν ήταν χαζή.

Πάντως, αυτό που ήθελαν το είχαν καταφέρει. Να της δείξουν δηλαδή πως υπάρχει ζωή και έξω από το ίντερνετ. Πως μπορούσαν να περάσουν όμορφα χωρίς Instagram και χωρίς stories. Χωρίς μηνύματα και διαδικτυακές συνομιλίες. Χωρίς ανεβάσματα φωτογραφιών και, κυρίως, χωρίς σχόλια.

Και δεν είχαν άδικο. Το απόλαυσαν και με το παραπάνω. Όχι μόνο η Μπίλι και η αδελφή της, αλλά και οι ίδιοι. Στην τελική, και οι γονείς δεν πάνε πίσω. Όλη μέρα με ένα κομπιούτερ και ένα κινητό στο χέρι είναι. Και μπορεί να λένε πως το χρησιμοποιούν για δουλειά, αλλά η Μπίλι ξέρει πως το χρησιμοποιούν και για πολλά άλλα πράγματα. Ο μπαμπάς της, τις ελάχιστες ώρες που δε δούλευε, όλο μέσα στο Facebook και στο Instagram ήταν. Και όποιος πει πως οι γονείς του δεν ασχολούνται με τα μέσα κοινωνικής δικτύωσης μάλλον δεν ξέρει τι λέει. Μερικές φορές γίνονται χειρότεροι και από τα παιδιά.

Σημασία έχει πως το περσινό καλοκαίρι ήταν ένα καλό διάλειμμα για όλους. Είδαν κι αυτή την πλευρά της ζωής, που ομολογουμένως ήταν πολύ όμορφη. Όμως, τώρα είχε πάρει το μάθημά της, επομένως δεν υπήρχε απολύτως κανένας λόγος να ξανακάνουν οι γονείς της κάτι τέτοιο. Γιατί, για να τα λέμε όλα, μάλλον έλειψε και σ' εκείνους το

Wi-Fi, οπότε μία φορά ήταν υπεραρκετή. Έτσι, το φετινό καλοκαίρι πέρασε σούπερ. Και αθλήματα έκανε, και βόλτες στην παραλία, και επιτραπέζια με τη μικρή έπαιξε, και σε πατίνι ανέβηκε, αλλά και το διαδίκτυο χρησιμοποίησε. Με μέτρο φυσικά. Είχε το δικαίωμα να ανεβάσει κι αυτή φωτογραφίες, stories και posts από τις διακοπές της με φόντο τη θάλασσα. Δηλαδή τι; Μόνο οι άλλοι;

Είχαν γίνει τόσο πολλά την περσινή σχολική χρονιά, με πρώτο και καλύτερο τον συμμαθητή τους που κόντεψε να σκοτωθεί για να πάρει περισσότερα likes. Το τι τρομάρα είχαν πάρει τότε δεν περιγράφεται. Ίσως ήταν από τις λίγες φορές που συνειδητοποίησαν πόσο εθιστικό και επικίνδυνο μπορεί να γίνει το ίντερνετ. Πίσω από μια οθόνη, ο καθένας κάθεται και γράφει ό,τι θέλει, χωρίς να σκέφτεται τις συνέπειες. Ο συμμαθητής τους ήθελε απλώς να γίνει αρεστός, να γίνει famous. Και νόμιζε πως θα το πετύχει με το να πάρει μέρος σε ένα χαζό και συγχρόνως επικίνδυνο challenge, βάζοντας έτσι σε κίνδυνο τη ζωή του.

Είτε από κακία είτε από αφέλεια, τα παιδιά γράφουν πολλά. Δεν τα εννοούν πάντα, αλλά τα γράφουν. Είχαν τρομάξει πολύ όλοι τους τότε, γιατί το ίντερνετ τους είχε δείξει την πιο άσχημη πλευρά του.

Και να ήταν μόνο αυτό... Θυμόταν πολύ καλά το κινητό μπακατέλα που της χάρισαν όλο περηφάνια οι γονείς

της και το δούλεμα που έτρωγε τις σπάνιες φορές που το εμφάνιζε. Μπούλινγκ κανονικό. Λες και έχει καμιά σημασία αν το κινητό σου είναι παλιό ή καινούριο. Έξυπνο ή μη. Αλήθεια, πόσο αγενή μπορούν να γίνουν τα παιδιά... Και, φυσικά, τα ψεύτικα σχόλια και οι ψεύτικες φιλίες στο Instagram. Πόσο fake ήταν όλα... Όταν είχε ανεβάσει στο Instagram μια χάλια φωτογραφία της, είχε καταλάβει πως ούτε οι μισοί από τους followers της δεν ήταν αληθινοί φίλοι. Οκέι, είναι αδύνατον να είναι όλοι οι followers σου αληθινοί φίλοι, αλλά αυτές οι ψευτιές και οι υπερβολές είχαν ενοχλήσει πολύ την Μπίλι. Γιατί να γράφεις ψέματα, ενώ μπορείς να μη γράφεις τίποτα;

Θυμήθηκε κι εκείνη τη μεγάλη παρεξήγηση με τη Χριστίνα. Είχε κάνει τεράστια βλακεία όταν πάνω στα νεύρα της είχε αποκαλύψει ποιος της άρεσε γράφοντάς το στο Sarahah, προδίδοντας με τον χειρότερο τρόπο την εμπιστοσύνη της φίλης της. Πλέον έμπαιναν πιο πολύ στο Tellonym, αλλά και πάλι... Από παρεξηγήσεις και κακίες άλλο τίποτα. Υπήρχαν φορές που η Μπίλι δεν αναγνώριζε ούτε τον ίδιο της τον εαυτό όταν ασχολούνταν με τα μέσα κοινωνικής δικτύωσης.

Όσο πήγαιναν και σοβάρευαν τα πράγματα με το ίντερνετ. Έλα όμως που δεν μπορούσε να κάνει χωρίς αυτό. Stories, polls, chats, όλο και κάτι καινούριο γινόταν εκεί

μέσα. Κάτι συναρπαστικό, από το οποίο ούτε μπορούσε αλλά ούτε και ήθελε να λείψει. Είχε και τη fun πλευρά του το διαδίκτυο.

— Μπίλι! Ακόμη να ετοιμαστείς, παιδάκι μου;

Η δυνατή αλλά μελωδική φωνή της μαμάς της διέκοψε για λίγο τις σκέψεις της.

— Δεν πιστεύω να ανεβάζεις πάλι story. Θα σου το πάρω το τηλέφωνο και δε θα σου το ξαναδώσω. Το εννοώ.

— Μην ανησυχείς, μανούλα, απλώς χτενίζομαι. Αμάν πια, ούτε να χτενιστεί δεν μπορεί κανείς σε αυτό το σπίτι χωρίς να τα ακούσει. Έλεος δηλαδή, είπε και χασκογέλασε, σκεφτόμενη την αντίδραση των γονιών της όταν τους αποκάλυψε πως είχε αγοράσει ένα μεταχειρισμένο smartphone με τα λεφτά από τα κάλαντα.

— Τι έκανε λέει; είχε πει έντρομος ο μπαμπάς της.

— Μα πώς; είχε συμπληρώσει ακόμα πιο έντρομη η μαμά της.

— Τι πώς; Τζάμπα ξύπνησα το χάραμα, ανέβηκα του κόσμου τα σκαλιά και ξελαρυγγιάστηκα να τραγουδάω το «Καλήν εσπέραν, άρχοντες»; Σταμάτησα να ψωνίζω από την καντίνα του σχολείου, δεν ξόδεψα ούτε ένα ευρώ από το χαρτζιλίκι μου και τα κατάφερα. Σιγά το δύσκολο. Όλα γίνονται αν το θέλουμε. Έτσι δε μου έχετε μάθει;

— Και, για να έχουμε καλό ρώτημα, τι το ήθελες το

smartphone και ξόδεψες τα ωραία σου λεφτά; Αυτό που σου πήραμε δε σου έκανε; είπε η μαμά της θιγμένη.

— Μαμά, το έξυπνο τηλέφωνο έχει και ίντερνετ. Άρα θα μπορώ να τσατάρω με τα κορίτσια όποτε θέλω.

— Μάλλον εννοείς όποτε εμείς θέλουμε και σου επιτρέπουμε.

— Έστω.

— Μωρέ, μπράβο! Δηλαδή τώρα θα μπαίνεις στο ίντερνετ και από το κινητό σου; Δε μας έφτανε το τάμπλετ, αποκτήσαμε κι άλλον εφιάλτη. Από το κακό στο χειρότερο πάμε, να ξέρεις, τη διέκοψε απτόητος ο μπαμπάς της.

— Και τι πειράζει δηλαδή, καλέ μπαμπά;

— Πειράζει. Σ' το έχω πει εκατό φορές... Δε θέλω να ασχολείσαι συνέχεια με αυτό.

— Τι αυτό, τι το τάμπλετ. Τι διαφορά κάνει;

— Κάνει και παρακάνει. Με τίποτα από τα δύο δε θέλω να ασχολείσαι. Άκου κινητό και τσαταρίσματα μικρό κορίτσι, είχε συμπληρώσει έξαλλη η μαμά.

— Μα τι μικρό κορίτσι, βρε μαμά; Έχω κλείσει τα δεκατρία εδώ και μήνες. Και στο κάτω κάτω της γραφής, όλα τα παιδιά έχουν.

— Αμάν πια με αυτό το «όλα τα παιδιά έχουν». Δε μας νοιάζει. Κάθε σπίτι έχει τους δικούς του κανόνες. Δεν τα έχουμε πει; συνέχισαν με μια φωνή, τη γνωστή πια καραμέλα.

Αν δε φοβόταν μην την τιμωρήσουν, θα τους είχε τραβήξει βίντεο με το νέο της απόκτημα, που είχε κάμερα με φοβερή ανάλυση, για να τους βλέπει όταν δεν είχε κέφια και να γελάει. Κάθε μέρα τα ίδια και τα ίδια. Είχαν καταντήσει γραφικοί οι γονείς της με τους κανόνες και τις απαγορεύσεις τους.

— Μαμά, να πάρω εγώ το παλιό της τώρα που δεν το χρειάζεται; Αν όχι το κινητό, τουλάχιστον το τάμπλετ, πετάχτηκε η αδελφή της η Δάφνη, κλασική εκμεταλλεύτρια.

— Ναι, μη χάσεις εσύ, μικρό! την αγριοκοίταξε η Μπίλι θυμωμένη.

Άκου εκεί να θέλει κινητό και τάμπλετ ακόμη δε βγήκε από το αυγό της. Αυτή είδε κι έπαθε για να το αποκτήσει και πέρασαν χρόνια μέχρι να πείσει τους γονείς της να φτιάξει δικό της λογαριασμό, ενώ η Δάφνη τα βρίσκει όλα έτοιμα και φυσικά χωρίς κανέναν κόπο.

Όπως περιέργως, η μαμά την αγνόησε και συνέχισε τη μουρμούρα:

— Θα σου βάλω όρια. Και, το καλό που σου θέλω, να τα τηρήσεις, γιατί, αν σε πιάνω με αυτό το μαραφέτι στο χέρι σου όλη την ώρα να ανεβάζεις φωτογραφίες και να στέλνεις μηνύματα, δεν ξέρω κι εγώ τι θα γίνει. Όλα τα είχαμε, το ίντερνετ στο κινητό μάς έλειπε.

— Chill, μαμά! Θα μπαίνω στο ίντερνετ με χρονοδιάγραμμα.

— Εγώ δεν αστειεύομαι πάντως. Μεγάλο μπελά βάλαμε στο κεφάλι μας με αυτό το μαραφέτι.

— Έχε χάρη που έχω δουλειά και χρειάζομαι το ίντερνετ, αλλιώς θα έκλεινα το Wi-Fi διά παντός, συμπλήρωσε ο μπαμπάς και κάπως έτσι είχε λήξει η συζήτηση.

Η Μπίλι ήξερε πως δεν τους άρεσε καθόλου η εμμονή της με το κινητό, γι' αυτό και έπρεπε να είναι πολύ προσεκτική με το νέο της απόκτημα. Αλλιώς αλίμονό της. Οι κανόνες αυτοί βέβαια ίσχυαν μόνο εντός σπιτιού ή εντός Wi-Fi τέλος πάντων. Διότι, για να αποκτήσει περισσότερα δεδομένα, δηλαδή περισσότερο χρόνο στο ίντερνετ, ήθελε χρήματα, και η Μπίλι είχε ξοδέψει μέχρι και το τελευταίο της ευρώ για την απόκτηση του μεταχειρισμένου κινητού της. Όχι ότι την πείραζε. One step at a time. Όταν έβρισκε τον μπαμπά της στις καλές του, θα του ζητούσε να της αυξήσει λιγάκι το χαρτζιλίκι ή έστω τα Giga της.

Πάντως, να της πάρουν το κινητό δεν μπορούσαν. Δεν είχαν κανένα δικαίωμα να κάνουν κάτι τέτοιο. Το είχε αγοράσει μόνη της. Με κόπο. Και ήταν περήφανη γι' αυτό. Άλλωστε, ήξερε πολύ καλά πώς να το χρησιμοποιήσει. Δεν ήταν δα και μωρό. Σε λίγο καιρό θα γινόταν δεκατεσσάρων. Οι

γονείς της της είχαν πει τα πάντα για τους κινδύνους στο διαδίκτυο. Το ίδιο και οι εκπαιδευτικοί στο σχολείο. Απόξω τα είχε μάθει πια και δεν είχε να φοβηθεί τίποτα. Μόνο αν παραβίαζε τους κανόνες θα κινδύνευε. Γι' αυτό και αποφάσισε να είναι διπλά προσεκτική.

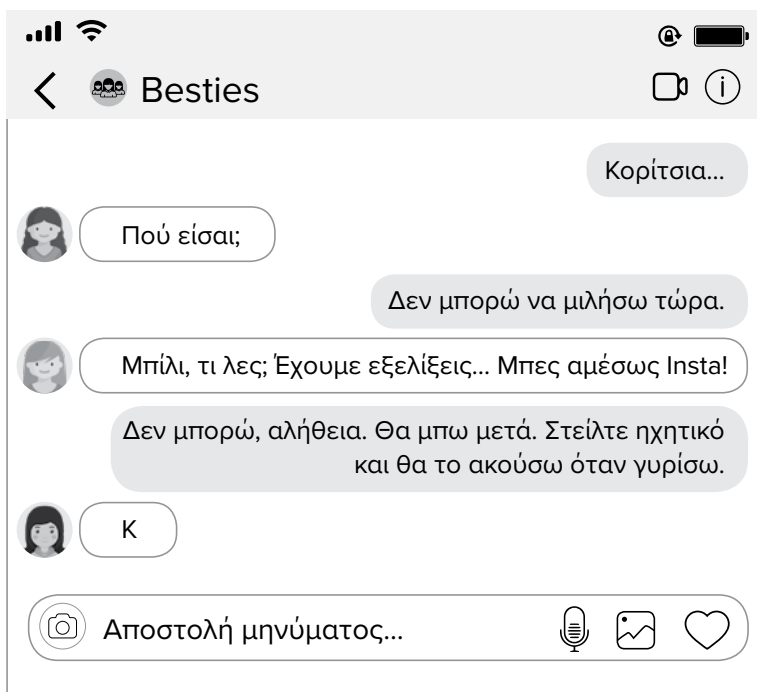
— Μπίλι!

Αυτή τη φορά ήταν η βροντερή φωνή του μπαμπά της και ακουγόταν αγχωμένη ως συνήθως.

— Έλα, παιδάκι μου, θα αργήσουμε και μας περιμένουν.

Η Μπίλι, δυστυχώς, δεν είχε άλλο χρόνο να ολοκληρώσει τις σκέψεις της. Ήταν καλεσμένοι οικογενειακώς για μεσημεριανό φαγητό στη θεία της τη Μάρω, στην οποία δεν άρεσαν καθόλου οι καθυστερήσεις, οπότε έπρεπε να ετοιμαστεί το συντομότερο. Νέος κύκλος ονειροπόλησης στην επιστροφή.

Αφού τελείωσε με το χτένισμα, κλείδωσε την πόρτα της τουαλέτας και έβγαλε από την τσέπη της το αγαπημένο της gadget, το κινητό της. Τα μηνύματα έπεφταν βροχή. Ευτυχώς το είχε στο αθόρυβο, γιατί αλλιώς όλο και κάτι θα έλεγε στους δικούς της η κατεργάρα Δάφνη, που παραμόνευε πάντα έξω από το μπάνιο και το δωμάτιό της, μπας και τσιμπήσει καμιά είδηση. Μόλις άκουσε τα βήματα της αδελφής της και κατάλαβε πως η μικρή προδότρια απομακρυνόταν, πληκτρολόγησε βιαστικά:

Η Μπίλι εκνευρίστηκε που της απάντησαν με «Κ», δηλαδή με εκνευρισμένο ΟΚ, αλλά δεν είχε χρόνο να ασχοληθεί παραπάνω. Ψεκάστηκε με την αγαπημένη της κολόνια, φόρεσε το καινούριο της σκουλαρίκι μπάρα – νέο must στον κόσμο των κοριτσιών–, ξεκλείδωσε την πόρτα, έχωσε το κινητό της βαθιά μέσα στην τσέπη της και πήγε να βρει τους γονείς και την αδελφή της, που περίμεναν.

Δυστυχώς, δεν υπήρχε καθόλου χρόνος για κουτσομπολιό, και ας μην το καταλάβαιναν οι besties της. Ποιος ξέρει

τι είχε γίνει πάλι. Τέλος πάντων. Ό,τι είχαν να πουν οι κοληπτές της θα της το έλεγαν μετά.

— Μπίλι! ακούστηκε και πάλι η φωνή του μπαμπά της, κι αυτή τη φορά δεν αστειευόταν. Σταμάτα να χαζολογάς και πάμε να φύγουμε επιτέλους. Μας περιμένουν.

— Μάλιστα, σερ! του είπε, χαριτολογώντας, τη συνηθισμένη της έκφραση και μπήκε στο αυτοκίνητο χαμογελώντας.

Το κινητό σταμάτησε να δονείται στην τσέπη της μόλις απομακρύνθηκαν από το σπίτι. Χωρίς Wi-Fi δεν υπήρχε καμία περίπτωση να τη βρουν, και ας είχε αποκτήσει εξελιγμένο τηλεφώνο. Ευτυχώς η θεία της είχε Wi-Fi, οπότε όλα καλά. Μπορεί να κρυβόταν μέσα στην τουαλέτα και να διάβαζε κανένα μήνυμα.

www.minoas.gr

9 786180 213959
ISBN 978-618-02-1395-9

ΚΩΔ. 22586

